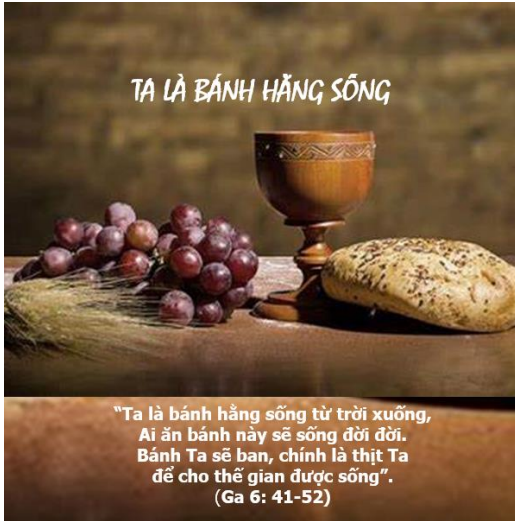

HÃY ĂN BÁNH VÀ UỐNG RƯỢU CỦA TA

Đọc hồi ký sau đây của một người tù "cải tạo" [Hồi ký - Vuoc nguc \(batkhuat.net\)](http://Hoi.ky-Vuoc.nguc(batkhuat.net)), nghe thật hồi hộp gây cần. Sau nhiều ngày chuẩn bị, đêm hôm ấy, trong mưa gió ào ào, loay hoay cả tiếng đồng hồ, anh mới mở được cửa conex bước ra ngoài, bằng ngang dãy nhà hạp của bọn chỉ huy trại, ra đến bãi trồng khoai mì. Trời tối đen, anh chạy thật nhanh qua các bãi cỏ tranh, thoát khỏi vòng trại, đến sáng mới tới chợ Long Giao. Nhưng lại thấy những chiếc nón cối lỗ nhố tại bến xe Lam. Một chiếc xe Lam đang trở tới. Anh nhào đại lên xe. Xe vừa rồ máy, thì vừa hay tên vệ binh ở trại ngồi trong góc xe nhận ra anh. Hấn chồm tới, hai tay nắm vai anh hét lớn:

- Xe Lam! Đổ lại! Đổ lại!

Anh chống cự lao ra khỏi xe Lam, chạy thực mạng, nhảy qua hàng rào kẽm gai tọt vào vườn sau một căn nhà trong xóm, xin tạm trốn. Tiếng chân hấn chạy thành thịch vẫn đuổi theo sau. lát sau, anh nghe tiếng chuông nhà thờ. Cầm đầu anh chạy ào vào nhà thờ. Mọi người kinh ngạc. Anh sẵn tới hỏi "Cha ở đâu, xin chỉ giúp". Có tiếng đáp: "Cha đang ở nhà xứ, anh đi lối này". Anh đẩy cửa nhà xứ, bước vội vào phòng cuối cùng. Anh chui xuống gầm giường. Thoáng thấy bóng áo dòng đen. Anh chui ra, thưa Cha: "Con là cải tạo trốn trại, bọn vệ binh đuổi gắt, con phải chạy vào đây". Cha già nói: "Được, cứ ở đây". Trong lúc cha làm lễ, anh chui vào tủ áo lễ. Anh thiếp đi lúc nào không hay. Tỉnh dậy, nghe tiếng ho của Cha già, anh đẩy cửa bước ra, Cha nói: "Năm trong ấy sao chịu được. Thôi cứ ra nằm giường nghỉ đi." Cha bảo u già đem cơm cho tôi, rồi bỏ ra phòng ngoài. Cha già đề nghị năm giờ sáng sớm mai, có xe Lam chạy về Long Khánh, nên đón chuyến sớm nhất, sẽ về được Hồ nai an toàn. Cha cho tiền xe, và bộ quần áo của Cha. Cha nhường cho tôi chiếc giường nệm của cha và ra nằm ngoài phòng khách. Anh kể:

"Sáng hôm sau đón xe, lại thấy loáng thoáng mấy nón cối trên xe, tôi quay trở lại nhà xứ, hoàn toàn im lặng vô vọng, đành lên nhà thờ, mới có lát đặc vài người ngồi hàng ghế trên. Cha già đang ngồi tòa giải tội. Tôi đi thẳng lên đến gần Cha, tôi quỳ xuống, nói nhỏ qua cửa lưới:

- Con không đi được, xin cha cho con trở lại phòng cũ. Cha già đứng dậy, không nhìn tôi, từ tốn đi ra xuống nhà xứ. Tôi đi theo, Cha im lặng mở cửa cho tôi vào. Tôi lại chui nằm trong tủ. Sau giờ lễ, Cha già trở lại phòng, nghe Cha nói với người nào đó: Cha bị mệt sẽ nhờ người sớm mai đem xe chở giùm Cha lên bệnh viện Hồ Nai.

Cha lại gọi tôi ra ăn cơm. Cha chỉ nói vắn tắt sáng sớm mai Cha đi Hồ Nai bằng xe nhà, tôi cứ việc theo Cha ra xe, ngồi cạnh Cha, đừng nói chuyện gì với người lái xe. Mờ sáng hôm sau, đúng như lời Cha dặn, chiếc xe La Dalat chờ sẵn ngay trước nhà xứ. Tôi ngồi cạnh Cha già ở băng sau. Xe rời Giáo xứ Long Giao chạy về Hồ Nai êm xuôi. Xe dừng lại trước bệnh viện Sao Mai. Tôi xuống xe. Cha từ tốn cầm tay tôi, giọng mệt mỏi chậm chạp:

- Thôi, con đi bình an. Chúa sẽ che chở con.

Tôi chỉ gật đầu chào Cha và quay lưng rào bước bên lề đường, đi về phía chợ Sặt. Chợt nhớ chưa hề biết tên Cha, tôi quay lại, thở hổn hển. Cha nhìn tôi chờ đợi.

- Thưa Cha, con chưa được biết tên Cha. Lần đầu tiên, tôi thấy Cha cười:

- Cha tên Trác. Con tên gì?

Tôi nói tên và lần này không sao cầm được nước mắt...Cha Trác đã mất tại Long Giao, Long Khánh năm 1982.

***

Chuyện có những tình tiết chẳng kém chi chuyện ông Êlia thời Cựu Ước chạy trốn vua A-kháp. Ngôn sứ Êlia chống đối Vua A-kháp không trung thành với Thiên chúa, vì đã chiều ý hoàng hậu Jezebel, là người ngoại giáo, bắt người Israel bỏ việc thờ phượng Chúa mà thờ thần Baal. Ngôn sứ Êlia chống đối vua và hoàng hậu cùng 450 ngôn sứ của thần Baal. Êli đã thắng và các ngôn sứ của thần Baal bị giết, nên hoàng hậu tức giận, thề sẽ giết Êlia, khiến Êlia phải chạy trốn. Êlia thành kẻ tị nạn, chạy vào hoang địa, ông đi bốn mươi ngày đêm mới tới Horeb, núi của Thiên Chúa núi Sinai, là nơi Chúa đã cho ông Môisê 10 điều răn. Lời Chúa trong thánh lễ Chúa Nhật XIX hôm nay tường thuật ông Êlia đi tị nạn, suốt một ngày chạy trong hoang địa, kiệt sức, ngã lòng, tuyệt vọng, ông than thở: "Chúa ơi!

Đường lên Horeb xa xôi,
Thân con tị nạn biết rồi sao đây?
Con đi rong ruổi bao ngày,
Giờ con kiệt sức mệt nhoài hết hơi,
Thôi đành bỏ mặc buông trôi!
Sao con không chết cho rồi, Ngài ơi!"

* * *

Thiên thần đến gốc cây sồi
"Ê-li sao vẫn ngủ ngời ở đây?
Ê-li, bánh, nước đây này,
Dậy mau ăn uống, đường dài còn xa!
Sao người đã nản, mắt hoa?
Chúa hằng dẫn dắt người qua hiểm nghèo.
Đường lên Horeb gieo neo
Người đừng lo sợ, Chúa dìu người lên.
Của ăn nuôi sống Chúa ban,
Người thêm sức mạnh, bình an lên đường!"
Bốn mươi ngày nữa đường trường
Mới lên Núi Chúa, con đường còn xa"
(Bài Đọc I: 1 V 19, 4-8)

Anh tù "cải tạo" kia cũng như ông Êlia được ân nhân che chở, cho của ăn dưỡng sức mà đi tiếp về nơi "đất hứa" như Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô hôm nay tường thuật:

“Khi ấy, những người Do-thái kêu trách Chúa Giêsu, vì Người đã phán: “**Ta là bánh hằng sống bởi trời mà xuống**”. Họ nói: “Ông này chẳng phải là Giêsu, con ông Giuse sao? Chúng ta đều biết rõ cha mẹ của ông. Vậy làm sao ông lại nói: ‘Ta bởi trời mà xuống’”.

Chúa Giêsu trả lời họ: “Các ngươi chớ thì thầm với nhau. Không ai đến được với Ta nếu Cha, là Đấng sai Ta, không lôi kéo kẻ ấy, và Ta, Ta sẽ cho họ sống lại trong ngày sau hết. Sách các tiên tri có chép rằng: ‘Mọi người sẽ được Thiên Chúa dạy bảo’. Ai nghe lời giáo hoá của Cha, thì đến với Ta. Không một ai đã xem thấy Cha, trừ Đấng bởi Thiên Chúa mà ra, Đấng ấy đã thấy Cha. Thật, Ta bảo thật các ngươi: **Ai tin vào Ta thì có sự sống đời đời.**”

“Ta là bánh ban sự sống. Cha ông các ngươi đã ăn manna trong sa mạc và đã chết. Đây là bánh bởi trời xuống, để ai ăn bánh này thì khỏi chết. **Ta là bánh hằng sống từ trời xuống. Ai ăn bánh này, sẽ sống đời đời. Và bánh Ta sẽ ban, chính là thịt Ta, để cho thế gian được sống**”. (Ga 6, 41-52)

I- BÁNH THÁNH THỂ, MẦU NHIỆM ĐỨC TIN VÀ HY VỌNG

Sự kiện gợi lại biến cố dân Do Thái khi xưa rời khỏi đất Ai cập màu mỡ trên đường tiến về Đất Hứa, băng qua sa mạc hoang vu, họ trách Môi-sê và Aaron sao dẫn họ vào chỗ chết không lương thực, họ nói:

“Phải chi CHÚA để chết bên Ai-cập,
trước đây còn ngồi bên nôi thịt
và ăn bánh thật thỏa thuê!
Nay lại đưa chúng tôi ra đi
mà vào sa mạc hoang vu trợ trợ,
bắt cả lũ phải chết đói ở đây!”
(XH. Ch. 16: 3)

Chúa bèn cho chim cút và mưa manna xuống để chúng no nê,

“Suốt bốn mươi năm rông rã,
Dân Ít-ra-en đã ăn man-na,
cho đến khi vào miền đất bao la,
đất màu mỡ để mà canh tác,
Cứ như thế, họ ăn hoài man-na
cho đến khi tới ranh giới Ca-na-an.”
(XH. Ch. 16: 35)
[::: Cong Giao Viet Nam :::](#)

Manna, cũng như năm chiếc bánh và hai con cá, chỉ là của ăn tạm thời, ăn đỡ để nuôi thân, nhưng còn của ăn nuôi sống đời đời cho linh hồn mới là của ăn đích thực vĩnh cửu, như lời Chúa bảo với đám dân chờ đón Ngài ở “bờ bên kia”: “Thật, Ta bảo thật các ngươi, **các ngươi tìm Ta**, không phải vì các ngươi đã thấy những dấu lạ, nhưng **vì các ngươi đã được ăn bánh no nê**. Các ngươi **hãy ra công làm việc không phải vì của ăn hay hư nát, nhưng vì của ăn tồn tại cho đến cuộc sống muôn đời**, là của ăn Con Người sẽ ban cho các ngươi. Người là Đấng mà Thiên Chúa đã ghi dấu.” **Của ăn ấy là chính Thánh Thể của Chúa Giêsu**, Ngôi Lời Nhập Thể đã Phục Sinh, đã ăn

mình trong Bánh Thánh. **"Chính Ta là bánh ban sự sống. Ai đến với Ta, sẽ không hề đói, ai tin vào Ta, sẽ không hề khát bao giờ"** (Ga. 6, 24-35).

Những người Do Thái kêu trách Chúa Giêsu, và xì xầm với nhau rằng: "Ông này chẳng phải là Giêsu, con ông Giuse sao? Chúng ta đều biết rõ cha mẹ của ông. Vậy làm sao ông lại nói: "Ta bởi trời mà xuống". Chúa Giêsu trả lời họ: "Các người chớ thì thầm với nhau. *Không ai đến được với Ta nếu Cha, là Đấng sai Ta, không lôi kéo kẻ ấy, và Ta, Ta sẽ cho họ sống lại trong ngày sau hết. Sách các tiên tri có lời chép: "Ai tin vào Ta thì có sự sống đời đời. Ta là bánh ban sự sống. Ai ăn bánh này, sẽ sống đời đời. Và bánh Ta sẽ ban, chính là thịt Ta, để cho thế gian được sống"*. Vậy là Chúa Giêsu xác nhận Ngài chính là Con Thiên Chúa, đã nhập thể làm người, sẽ chết để chuộc tội loài người, sẽ phục sinh, và sẽ **hiện diện trong Bí Tích Thánh Thể để nuôi sống hầu cứu rỗi loài người** là tác phẩm trân quý của Thiên Chúa, và **chính Thiên Chúa đã thu hút lôi kéo họ đến cùng Thiên Chúa qua Đức Giêsu** như lời Cha vọng từ trời cao khi Con Cha biến hình và hiển dung trên núi Tabor: **"Đây là con yêu dấu của Cha, Con đẹp lòng Cha, các người hãy nghe lời Người"**.

Ngoài bài học nhắc nhở niềm tin tất yếu nơi Chúa Giêsu hiện diện đích thực trong bí tích Thánh Thể, Chúa còn nhấn mạnh Bí tích Thánh Thể chính là nơi nương náu cho những ai có lòng Tin Yêu Cậy Trông chân thành. Có lòng trông cậy, là có hy vọng, không nản lòng khi gặp gian nan thử thách, như Êlia đã tuyệt vọng mà than trách.

* Sau khi đã cho dân ăn no, Chúa Giêsu bảo các môn đệ qua bờ bên kia trước, còn Ngài sẽ đến sau. Ngài lên núi cầu nguyện. Canh tư đêm tối, Ngài đi trên mặt biển để đến với các ông. Thấy Chúa đi trên mặt biển, các ông hoảng sợ tưởng là "ma". Chúa trấn an: "Thầy đây! Đừng sợ!". Phêrô vẫn còn hoài nghi thưa lại: "Nếu quả là Thầy thì xin Thầy truyền cho con đi trên mặt nước mà đến cùng Thầy." Chúa phán: "Hãy đến!" Phêrô vâng theo. Nhưng thấy gió mạnh, ông lại sợ và sắp chìm, nên la lên: "Xin Thầy cứu con!". Ngài nắm tay ông quở trách: "Sao có người yếu tin đến nỗi hoài nghi như vậy?" Khi cả hai đã lên thuyền rồi, thì gió liền lặng. Bấy giờ mọi người trong thuyền đến phục lạy: "Quả thật, Thầy là Con Thiên Chúa". (Mt 14, 22-36). Nếu Phêrô vững tin bám chặt vào Chúa, không phân tâm, chùn lòng, lo sợ sức mạnh của gió hơn là trông vào sức mạnh của Thiên Chúa toàn năng uy quyền, thì đâu đến nỗi. Một bài học về **niềm tin cậy tất yếu cần và đủ để không sợ gian nan khôn khó**. Chính niềm cậy tin son sắt **ấy là ĐƯỜNG HY VỌNG**.

* Đức Hồng Y đáng kính Nguyễn Văn Thuận đã để lại cho ta bài học rất quý giá trong tập sách mỏng **ĐƯỜNG HY VỌNG**. Mở đầu sách, Ngài viết: "Cha đã đi một quãng đường, hân hoan có, gian khổ có, nhưng luôn luôn tràn trề hy vọng, vì có Chúa và Mẹ Maria bên cha. Nếu Chúa cho chọn lại, Cha không chọn đường nào khác. Cha đã hạnh phúc và vui tươi, vì cha đã hy vọng vào Chúa, và cha chỉ biết yêu thương..." Ngài tâm sự như khuyên nhủ: "Chúa dắt con trên đường, để con ra đi, và thu được nhiều hoa trái." Đường ấy là "đường hy vọng", vì chan chứa hy vọng, vì "đẹp như hy vọng." Sao không hy vọng khi con đi với Chúa Giêsu, khi con về cùng Đức Chúa Cha? (câu 1). Đừng nản lòng vì thất bại. Nếu con tìm ý Chúa thực sự, thì chính sự thất bại đó là thành công. Chúa muốn như vậy. Xem gương Chúa Giêsu trên thánh giá. (câu 41) Chỉ có một sự thất bại là không hy vọng vào Chúa. "Con đã hy vọng vào Chúa và con sẽ không hổ thẹn đến muôn đời." (câu 43). Con trai bà góa thành Naim chết được khiêng đi chôn, Lazarô chết thối trong mồ, Chúa còn gọi trỗi dậy được. Con hãy hy vọng và khiêm tốn hối cải. Chúa sẽ cho con sống lại. (câu 55). Và cuối cùng Ngài kết luận: **Thánh giá là sự đại đột đối với người Do Thái, là sự vấp phạm đối với người Hy Lạp. Nhưng phần chúng ta, chúng ta phải hãnh diện vì thánh Giá Chúa** (câu 107)

II- BÁNH THÁNH THỂ, MẦU NHIỆM TÌNH THƯƠNG

* Chúa độ lượng nhân từ, như Lời Thánh Vịnh đáp ca ngợi khen tán tụng vinh quang Chúa đã cứu thoát dân Người khỏi hiểm tai và cảm tạ Chúa đoái thương những ai nghèo khó thấp hèn, động lòng từ nhân cho những ai được diễm phúc náu thân bên Người:

“Tôi ca tụng Chúa không ngơi,
Miệng tôi không ngớt những lời ngợi khen.
Hỡi ai nghèo khó thấp hèn,
Nghe tôi hãnh diện vui lên vì Ngài!
Cùng tôi ca ngợi Chúa Trời,
Đồng thanh tán-tụng danh Ngài liên-miên!

“Tôi kiếm Ngài, Ngài liền đáp lại,
Cất khỏi tôi mọi nỗi kinh-hoàng.
“Ai nhìn lên Chúa vinh-quang
Sẽ không tủi hổ, lại càng hân-hoan.
Kẻ hèn tôi kêu van tha-thiết,
Chúa nhận lời gỡ hết gian-truân.

“Thiên-sứ đã dàn quân quanh trại,
Kẻ kính Người thoát khỏi hiểm tai.
Chúa từ-nhân quá đi thôi!
Phúc cho ai đến bên Ngài náu thân!”
(TV 34: 2-9)
[:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

* Thánh Phaolô khuyên các tín hữu: “**Anh em hãy sống trong tình thương, như Đức Kitô đã sống**”. Hãy loại ra khỏi anh em mọi thứ gay gắt, tức giận, nóng nảy, chửi rủa, cùng mọi thứ độc ác. Hãy ăn ở hiền hậu với nhau, hãy thương xót và tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô. Hãy bắt chước Thiên Chúa, như Đức Kitô đã yêu thương chúng ta và phó mình làm của dâng và lễ tế thơm tho ngọt ngào dâng lên Thiên Chúa vì chúng ta” (Bài Đọc II: Ep 4, 30 – 5, 2)

1- Chúa kêu gọi chia sẻ cho những anh em nghèo khó, cho xã hội không còn bất công.

Thư thứ hai của Thánh Phaolô gửi tín hữu Côrintô viết: “anh em biết lòng quảng đại của Đức Giêsu Kitô, mặc dù giàu sang, Người đã nên thân phận nghèo khó, để nhờ việc nghèo khó của Người, anh em nên giàu có”. **Nhưng không lẽ để cho kẻ khác được thư thái, mà anh em phải túng thiếu, nhưng phải làm sao cho đồng đều.** Trong hoàn cảnh hiện tại, sự dư giả của anh em bù đắp lại chỗ thiếu thốn của họ, để sự dư giả của họ bù đắp lại sự thiếu thốn của anh em, hầu có sự đồng đều như lời đã chép rằng: “**Kẻ được nhiều, thì cũng không dư; mà kẻ có ít, cũng không thiếu**” (2Cr 8: 13-15). Vì thế, người Ki-tô hữu phải biết chia sẻ với anh chị em nghèo khổ bằng sự quảng đại và hy sinh.

* Thánh Kinh ca ngợi Thiên Chúa muốn dân Người tỏ lòng trắc ẩn với kẻ nghèo khó,

“Vì xưa Ta đói, các ngươi đã cho ăn; Ta khát, các ngươi đã cho uống; Ta là khách lạ, các ngươi đã tiếp rước. Ta trần truồng, các ngươi đã cho mặc; Ta đau yếu, các ngươi đã thăm viếng; Ta ngồi tù,

các người đến hỏi han.” Những người công chính bèn thưa rằng: “Lạy Chúa, có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đói mà cho ăn, khát mà cho uống; có bao giờ đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp rước; hoặc trần truồng mà cho mặc? Có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đau yếu hoặc ngồi tù, mà đến hỏi han đâu?” Đức Vua sẽ đáp lại rằng: “Ta bảo thật các ngươi: **mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy.**” (Mt 25: 35–40)

* Sách Châm Ngôn cũng đề cao lòng trắc ẩn của Chúa đối với kẻ khốn cùng:

[27] Thấy người nghèo túng suy-vi,
Ai mà cho họ, chẳng khi nào nghèo.
Còn ai chạy thẳng một lèo,
Giả đui, sẽ bị đuổi theo rùa nguyền
(CN 28: 27)

“Thấy người cô-thế nên thương,
Họ là thụ-tạo phạm thường Chúa sinh.
Đàn áp họ, Chúa bất-bình,
Nếu ăn hiếp họ, là khinh dể Người.”
(CN 14:31)

::: Cong Giao Viet Nam :::

2- Nhưng hơn hết, Người muốn chia sẻ lương thực tinh thần nuôi sự sống đời đời.

* Đó chính là Mình Máu Người trong bí tích Thánh Thể, **màu nhiệm của tình thương**: “Hôm sau, khi đã được ăn bánh no nê, dân chúng thấy Đức Giê-su cùng các môn đệ đều không có ở đó, thì họ xuống thuyền đi Caphácnaum tìm Người. Gặp Người ở bên kia Biển Hồ, họ nói: “Thưa Thầy, Thầy đến đây bao giờ vậy?” Đức Giê-su đáp: “Thật, tôi bảo thật các ông, các ông đi tìm tôi không phải vì các ông đã thấy dấu lạ, nhưng vì các ông đã được ăn bánh no nê. Các ông hãy ra công làm việc không phải vì lương thực mau hư nát, nhưng để có lương thực thường tồn đem lại phúc trường sinh...” Họ liền hỏi Người: “Chúng tôi phải làm gì để thực hiện những việc Thiên Chúa muốn?” Đức Giêsu trả lời: “Việc Thiên Chúa muốn cho các ông làm, là tin vào Đấng Người đã sai đến.” Họ lại hỏi: “Vậy chính ông, ông làm được dấu lạ nào cho chúng tôi thấy để tin ông? Ông sẽ làm gì đây? Tổ tiên chúng tôi đã ăn man-na trong sa mạc, như có lời chép: Người đã cho họ ăn bánh bởi trời.” Đức Giê-su đáp: “Thật, tôi bảo thật các ông, không phải ông Mô-sê đã cho các ông ăn bánh bởi trời đâu, mà chính là Cha tôi cho các ông ăn bánh bởi trời, bánh đích thực, vì bánh Thiên Chúa ban là bánh tử trời xuống, bánh đem lại sự sống cho thế gian.” Họ liền nói: “Thưa Ngài, xin cho chúng tôi được ăn mãi thứ bánh ấy.” Đức Giê-su bảo họ: **“Chính tôi là bánh trường sinh. Ai đến với tôi, không hề phải đói; ai tin vào tôi, chẳng khát bao giờ!**” (Ga 6: 22-35)

* Đức cố Giáo Hoàng Bênêđictô XVI đã gọi đây là **Bí Tích Tình Yêu**. Ngài lấy danh hiệu ấy làm nhan đề của tông thư ngài công bố năm 2013. Thánh Thể là *hồng ân Chúa ban cho ta*, ngay phần dẫn nhập, ngài viết: “Trong Bí tích Thánh Thể, Chúa Giêsu cho chúng ta thấy một cách đặc biệt **chân lý tình yêu**, đó chính là bản chất của Thiên Chúa. Chân lý này được đặt nền tảng trên Phúc Âm, liên hệ đến từng cá nhân và toàn thể nhân loại. Hội Thánh tìm được trong Bí tích Thánh Thể trọng tâm sự sống cần thiết cho mình, luôn cố gắng loan báo cho mọi người Thiên Chúa là Tình yêu, dù người ta có nghe hay không (x. 2Tm 4,2). **Chính vì Đức Kitô đã trở thành lương thực chân lý cho chúng ta, nên Hội Thánh hướng đến mọi người và mời gọi họ tự do đón nhận ân huệ của Thiên Chúa**”. (Tông Huấn, Phần dẫn nhập: số 2)

LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa yêu thương,
Con là kẻ tội nạn như ông Êli trong sa mạc,
Không có Ngài dìu dắt, con đã trôi dạt nơi nao?
Ngài thương con biết đường nào!
Cho con yên ấm nói sao cho tường?
Lạy Chúa yêu thương,
Dẫu bao nhiêu nữa ngày đường,
Con tin Chúa chẳng bỏ vương dọc đường.
Con theo gương Chúa kiên cường,
Con đi gieo rắc tình thương của Ngài.
Nhờ Ngài nuôi sống con hoài,
Con đâu phải kẻ lạc loài, Ngài ơi!
Ngài ban sự sống đời đời,
Thương con Ngài chẳng bỏ rơi giữa đường.

*Đội ơn Chúa thương,
Biết nói chi cho xứng?
Con chỉ biết thưa rằng:
"Lạy Chúa yêu thương!"*

Ngài đưa con qua vực sâu thung lũng,
Ngài dìu con trong rừng vắng đêm trường,
Ngài dẫn con vượt lũy cao sừng sững,
Ngài cứu con khỏi sông máu núi xương.

Ngài yêu con không tình nào cân xứng,
Một tình yêu cao vời thấu khôn lường.
Ngài dắt con từng bước đi chập chững,
Ngài giúp con vượt qua nổi phong sương.

Ngài ru con trong tình yêu thiên-sủng.
Ngài ủi an cho con hết chán chường.
Ngài lắng nghe lòng chúng con thổn thức,
Ngài vuốt-ve, đời con hết bi thương.

Ngài yêu con cho dù con hờ hững.
Ngài tặng con gia nghiệp nước Thiên Đường.
Ngài dưỡng con bằng bánh Cha hằng sống,
Ngài gỡ con khỏi nguy biến tai ương.

Ngài cho con kho tình yêu sung-túc.
Ngài gần con trong cuộc sống chiến trường,
Ngài với con tình kết liên bền vững,
Ngài rắc gieo tình Cha khắp muôn phương.

<https://youtu.be/fgEw7gTKkwI>